

De stilte van de afwezigheid.

We leven in een lawaaierige wereld. We leven in een wereld die als het ware gebombardeerd wordt met zoveel voor- en achtergrondgeluiden dat we alles tegelijkertijd horen en toch naar niets luisteren. En toch zijn we allemaal, ieder van ons, geroepen tot een staat van gebed, van zuivere aandacht, tot een staat van geestverruiming in de eeuwige stilte van God.

Er bestaat een tweede soort van stilte.

De stilte wanneer God zich blijkt teruggetrokken te hebben is eveneens een realiteit. Het is een realiteit waarin we als het ware achtergelaten worden met geen enkele gewaarwording van Zijn aanwezigheid. Hij lijkt zich inderdaad als het ware volledig teruggetrokken te hebben uit onze wereld, uit ons bewustzijn.

Het is waar dat het prachtig is wanneer Gods aanwezigheid ons vervult met Zijn oneindige kalmte. Het is een diep wonderlijk gevoel wanneer we dit mogen ervaren. Het is een geschenk dat soms bij onze meditatie hoort maar een geschenk dat we noch dienen te zoeken of blijvend te willen bezitten.

Wanneer we groeien in onze meditatiepraktijk en verder blijven gaan langs het pad dat we ingeslagen hebben leren we tevreden zijn met elk van deze twee stilten. Met zowel het oneindige gevoel van Zijn aanwezigheid als Zijn afwezigheid.

In het begin kan dit moeilijk zijn voor ons. (...) We verlangen er steeds naar dat onze meditatie ons voldoening schenkt. We willen onszelf bewijzen dat ons mediteren werkt, dat het ons lukt om in Zijn aanwezigheid te vertoeven. Onze meditatiepraktijk leert ons echter dingen 'los te laten' (...).

De bedoeling van deze tweede stilte - Zijn afwezigheid - is om ons te zuiveren en om God onzelfzuchtig lief te hebben zoals Hij ons en zichzelf liefheeft. Door zijn afwezigheid leert hij ons sterk te zijn in liefde en trouw. Daarin verzekeren we God dat we Hem liefhebben voor hemzelf en in hemzelf en dat het niet een liefde is voor een bepaalde manifestatie of tegenwoordigheid van God dat dient om ons eigen ego te bevredigen (...). Een aspect van de discipline onze mantra trouw te blijven herhalen is om in deze liefde te blijven, in welke staat we onszelf ook mogen bevinden. Laat komen wat komen moet (...).

Wanneer Hij naar ons gevoelens ons nabij of ver verwijderd is doet niets af aan onze meditatiepraktijk. Onze overtuiging is niet gevestigd op ons voelen maar op ons geloof in het feit dat Hij de Alomtegenwoordige en Absolute aanwezigheid is van genade, van liefde en van mededogen.

Deze twee stilten zijn beide gelijk in kracht en waarde. De onthullende stilte van Zijn aanwezigheid vervult ons met verwondering; de stilte van Zijn afwezigheid leert ons trouw. Het Woord is in beide aanwezig.